sannaga selletab. Siis tähhendan selleſinnatſe luggemisse tükki löppetusseks ka nattokeſt ſeſt ueſt asjaſt, et nüüd uutmodi püssi peal ei olle ka ennam tullekiwwi, kuſt tulli wälja kargab, waid üksi üks raudotſake nago püsti ſulleots. Senna peale pannewad waſk-topſikesse, ja et kül paſſni peal polle püssirohto, lähheb püs lahti, ja lind kukkub mahha.

Ja kui ta ei olle kohhe ſurnud, siis lö kord püssi laega temma pähhä, et ta mitte ſurmawaewa ei tunne, ja hallasta ſelle waeſe lomakesse peale, et Se, kes tedda ning ſind on lonud, wöiks ſinno peale ka hallastada, kui wiimne tund on ukſe ees, ja ſinna ſurma wäe käes, et ſinno hing ſaaks peastetud, ja armuſt wastowöetud.

---

2. India mees.

Kaugel lounapoolſel India maal ühhes külas, kuhho weel ristiuſk ilmaski ei ſanud, läks niſuggune paggana usko waene India mees omma rikka küllamehhe ja naabri jure, ja pallus temma käeſt nattokeſt tubbakat laenuks.

Helde süddamega perremees wöttis omma kue taskuſt ni paljo tubbakat wälja, kui agga peuſſe mahtus, andis lahke näoga palluja kätte.

Teiſel hommikul tulli waene mees jälle taggaſi, ütles: „Sinna olled koggematta ühhe höbberahha ka liggi annud, ma toon ſelle nüüd kätte. Se rahhatük olli pole höbberubla wäärt arwata, mis koggematta olli tubbaka ſisſe jänud, kui mees ſedda omma kue taskuſt wäljawöttis.

Mönned küllalisſed ſaid pärraſt waeſe mehhega kokko, ütleſid: „Sinna nar andſid rahhatükki kätte; kas ſinna ni rikkas olled, et ſul polle rahha tarwis? Egga temma mees ei olleks ilmaski teada ſanud. Sinna lähhed weel isſe temmale üllesräkima!“

Waene mees ütles: „Jah, essi otſa olli mul ka ſe nöu, ſelle rahhatükki enneſel piddada, kui ma ſedda leidſin koddo tubbaka ſees ollemaſt. Agga pärraſt olli nenda immelik luggu ſiin minno südame kohhas küljelude wahhel, et ſe hakkas wägga tukſuma, otſego olleks ſeal ſees kaks waimo teine teiſega waielnud.

Hea waim nago ütles: „Anna kätte, ſe polle ſinno rahha!“